



Стариятъ палячо трепна и заговори бързо:

— Хайде, бѣгай по-скоро отъ тука и дано Богъ ти помогне да намѣришъ детето.

Късно презъ нощъта, когато всички си бѣха легнали, чичо Чочо усѣти, че нѣкой се приближава до леглото му. Това бѣше Орѣшко.

— Чичо Чочо, чухъ разговора ти съ скитника и всичко разбрахъ. — пришепна му той на ухото. — Азъ ще ти помогна да освободимъ момиченцето.

(Следва въ трета книжка).

Вѣра Бояджиева Фоль

ТУРЧИНЪ, СЕЛЯНИНЪ И МАГАРЕ

(Народна приказка)

На единъ турчинъ се изгубило магарето. Тръгналъ той да го дири. Вървѣлъ по пѣтя и срещналъ единъ селянинъ. Запиталъ го:

— Срещна ли по пѣтя магаре?

— Срещнахъ, — рекълъ селянинътъ, — но доста далече.

— Хайде съ мене, да го намѣримъ! Ти знаешъ кѣде е!

— Не мога да се връщамъ назадъ, много бързамъ!

— Ще се върнешъ, иначе зло ще патишъ! — рекълъ турчинътъ. — Хайде тръгвай!

Селянинътъ видѣлъ, че работата отива на зло, клюмналъ глава и се върналъ.

Вървѣли-вървѣли и настигнали магарето. Хванали го и го вързали. Били изморени, било горещо, отбили се отъ пѣтя и спрѣли подъ сѣнката на една круша. Турчинътъ полегналъ на сѣнка. Селянинътъ сѣщо полегналъ на сѣнката, но главата си оставилъ на слънце.

— Защо оставяшъ главата да я пече слънцето? — попиталъ турчинътъ.

— Зелена е, та да узрѣе, — рекълъ селянинътъ. — Ако не бѣше зелена, нѣмаше да се връщамъ назадъ!...

С. В.

